

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τα «νυφοκάραβα» έφερναν κοπέλες με... προξενιό

Την περασμένη εβδομάδα μιλήσαμε για τις προξενήτρες και τα προξενιά. Είπαμε ακόμη πως τα λεγόμενα «νυφοκάραβα» που έφταναν στην Μελβούρνη και το Σύδνεϋ, έφερναν χιλιάδες κοπέλες από την πατρίδα, σε μια άγνωστη για αυτές χώρα, που λεγόταν Αυστραλία.

Εκεί, στο λιμάνι, τις περίμεναν ο αρραβωνιαστικοί μαζί με τις οικογένειες τους, για να τις υποδεχτούν.

Πρώτη φορά θα έβλεπε ο ένας τον άλλον. Κι όμως είχαν αρραβωνιαστεί πριν γνωριστούν. Η επίσημη τελετή των αρραβώνων, γινόταν στην πατρίδα, παρουσία ιερέως και με όλες τις εκκλησιαστικές επίσημες διαδικασίες.

Παρόντες στην τέλεση των αρραβώνων, ή αρραβωνιαστικά, οι συγγενείς της, και οι συγγενείς του γαμπρού.

Ο μόνος που έλειπε, ήταν το άλλο ήμισυ, δηλαδή... ο γαμπρός. Αυτός βρισκόταν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Όμως στο τραπέζι στο χωριό ή την πόλη που γινόταν η θρησκευτική τελετή των αρραβώνων και δίπλα σε δύο κεράκια αναμμένα βρισκόταν η... φωτογραφία του.

Μια φωτογραφία πάντα παραπλανητική. Ο μέλλον αρραβωνιαστικός έδειχνε νέος, ωραίος με πλούσια μαλλιά. Μόνο που η φωτογραφία εκείνη πάρθηκε σε περασμένες εποχές, ίσως πριν φύγει για την Αυστραλία πριν 10-15 χρόνια.

Αρκούσε η φωτογραφία του γαμπρού και η έγκριση των δύο οικογενειών μπροστά στον ιερέα, για να αρχίσει ο επίσημος εκκλησιαστικός αρραβώνας και η δέσμευση ότι η νύφη είναι αρραβωνιασμένη.

Παραβρέθηκα σε μια τέτοια τελετή αρραβώνων... εξ αποστάσεως, σε ένα χωριό. Όλοι οι παρόντες συγγενείς, έδειχναν βαθιά, συγκινημένοι, μόνο η αρραβωνιαστικά, είχε ένα ύφος φοβισμένου παιδιού.

Τέτοιου είδους συνοικέσια και αρραβώνες γινόντουσαν πολλά στην δεκαετία του '50.

.....
Γράφτηκαν πολλά από μελετητές και ιστορικούς της Παροικίας, για τα «νυφοκάραβα» και τους αρραβωνιαστικούς, που περίμεναν γεμάτοι αγωνία στο λιμάνι, μέχρι να φθάσει το πλοίο με τις νύφες, ανάμεσα στις οποίες ήταν και η δική τους αρραβωνιαστικά.

Εμείς για να κλείσουμε το θέμα αυτό θα γυρίσουμε πάλι τον χρόνο πίσω, και θα πάμε στην φτωχή-τον καιρό εκείνο πατρίδα-και να σκύψουμε με σεβασμό και βαθιά συμπάθεια, στις

ΤΟ «ΝΥΦΟΚΑΡΑΒΟ» μπαίνει στην Μελβούρνη, μεταφέροντας αρραβωνιαστικές από την πατρίδα για τους "Ελληνες."

φτωχές μεγαλοκοπέλες της εποχής εκείνης, της δεκαετίας 1940-50, που το μόνο που ήθελαν από την ζωή ήταν ένα καλόν άνθρωπο να αποκατασταθούν. Δηλαδή κατά την δική τους έκφραση: Να στεφανωθούν και να μη μείνουν γεροντοκόρες.

Πολύ φυσικό και ανθρώπινο για εκείνη την εποχή, σύμφωνα με τις παραδόσεις. Ότι έπρεπε κάθε κοπέλα να στεφανωθεί.

Οι νέοι σμίγανε και γάμοι γίνονταν. Όμως μερικοί και μερικές έχαναν το πρώτο τρένο. Δεν φταίνε εκείνοι αλλά το «Look» τους δεν πουλούσε. Έμεναν περιμένοντας στον «σταθμό», να φτάσει το άλλο «τρένο», και όταν έβλεπαν πως αυτό αργούσε και ίσως να μη έφθανε, κατέφευγαν στην προξενήτρα.

.....
Τον κόσμο του προξενιού τον έζησα από πολύ κοντά σαν έφηβος στα 16-17, όταν στο σπίτι μας κατέφθαναν απελπισμένες υπάρξεις - κάποιες ηλικίας- που γύρευαν σωτηρία. Φυσικά οι γονείς μου δεν ήταν «προξενιτάδες». Όμως ήξεραν την «κυρία Ιουλία» από την Σμύρνη, που ασκούσε το επάγγελμα αυτό- υπαμοιβή, - αν «έδενε» το προξενιό, φυσικά.

Ήταν μια γυναίκα ξερακιανή, μεγάλης ηλικίας, που φορούσε πάντα το ίδιο ξεθωριασμένο, μωβ λαμέ, φόρεμα. Στο λαιμό της είχε ένα ψεύτικο κολιέ με άσπρες χάντρες και ένα παλιό μενταγιόν που από τα χρόνια που το φορούσε έχασε το σχήμα του.

Μιλούσε βραχνά από το πολύ τσιγάρο ίσως και από το τουμπεκί. Κανείς δεν ήξερε που μένει και τι κάνει.

Κάθε φορά που την καλούσαμε σπίτι

μας για να βοηθήσει «με τις πολλές γνωριμίες» που είχε, να βρεθεί ένας καλός άνθρωπος για μια μεγαλοκοπέλα, άρχιζε ένα μονόλογο που δεν τελειωνε, αν κάποια από την ομήγυρη, ή η ενδιαφερόμενη κοπέλα δεν την διέκοπτε λέγοντας:

«Ας έρθουμε στο θέμα μας κυρία Ιου-

λία, με τις πολλές γνωριμίες που έχειτε μήπως υπάρχει κανένας σοβαρός κύριος, που ενδιαφέρεται για μια τίμια κοπέλα και καλή νοικοκυρά;».

Η κίνησή της ήταν πάντα ίδια. Άνοιγε το πακέτο με τα φθηνά τσιγάρα, έβαζε ένα στα χείλη της, που ήταν βαμμένα πάντα με ένα ολοκόκκινο κραγιόν, και κρατώντας το στο στόμα χωρίς να το ανάψει έλεγε πάντα την ίδια φράση:

«Κοπέλες μου την σήμερα ημέρα ένας άνδρας για να αναλάβει να παντρευτεί και να συντηρεί μια γυναίκα, θέλει υποστήριξη. Για να συντηρήσεις ένα σπίτι δεν είναι εύκολο.»

Έκλεινε την κουβέντα της με το στερεότυπο:

«Από λίρες χρυσές υπάρχει κάτι;»

.....

Δεν ήταν αγαπητή η κυρία Ιουλία. Όμως πολλές μεγαλοκοπέλες έλπιζαν ότι ίσως- και ας δεν είχαν χρυσές λίρες-θα μπορούσε να τους βρει ένα σοβαρό κύριο, έστω και κάποιας μεγαλύτερης ηλικίας.

Κλείνουμε το κεφάλαιο με τα προξενιά. Την άλλη εβδομάδα θα μιλήσουμε για άλλο θέμα.

Καλή σας μέρα. Μπάμπης Ράκης.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ!

Η επιτυχία της στήλης «Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις» που γράφουν ο ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ και ο ΠΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗΣ κάθε Τετάρτη στον «Κόσμο της Τρίτης Ηλικίας» και αγαπήσατε, μάς επιβάλει να την αυξήσουμε σε δύο σελίδες για να δώσουμε την ευκαιρία στους αναγνώστες μας να δημοσιεύσουν τις δικές τους αναμνήσεις με φωτογραφίες από σημαντικές στιγμές της ζωής τους στους Αντίποδες.

Μόνο με τη βοήθειά σας θα καταγράψουμε για τις επόμενες γενιές τη ζωή, τους αγώνες, τις θυσίες, τα μεγάλα έργα και τους αρχιμάστορες τους μετανάστες που ήρθαν με το τίποτε και έφτιαξαν τα πάντα για την οικογένειά τους και για την Ελλάδα. Οι αναγνώστες μας θα μπορούν ακόμη ν' απαντούν στις απόψεις του Γρηγόρη και του Γιώργου, ή και να συμπληρώνουν τις αναμνήσεις τους.

Την επικοινωνία σας με τη στήλη, «Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις», μπορείτε να στείλετε με e-mail: kosmos@kosmos.com.au ή στη διεύθυνση: Shop 7/5 Belgrave St, Kogarah, NSW, 2217

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Τα κείμενά σας θα διορθώνονται για τυχόν λάθη, αλλά δεν θα αλλοιώνονται και οι φωτογραφίες σας θα επιστρέφονται αμέσως μετά τη δημοσίευση.

ΓΡΑΨΕ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΟΝ «ΚΟΣΜΟ» ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΟΥ